

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

ΠΕΘΑΝΕ. ΕΞΗΓΗΣΕ ΤΟ.

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

Η κηδεία του πατέρα μου ήταν το τέλος της ζωής του. Όχι της παρουσίας του.

Ο πατέρας μου πέθανε.

Δεν είναι θεωρία.

Έγινε κηδεία.

Υπήρχε φέρετρο.

Υπήρχε νεκροταφείο.

Υπήρχαν συγγενείς που έσφιγγαν χέρια, μιλούσαν χαμηλόφωνα, επαναλάμβαναν τις ίδιες φράσεις που επαναλαμβάνουν οι άνθρωποι εδώ και αιώνες όταν δεν τους έχει μείνει τίποτα χρήσιμο να πουν.

Ήταν εβδομήντα εννέα ετών.

Εγώ ήμουν εξήντα.

Τα μαθηματικά του θανάτου ήταν απολύτως σαφή.

Ό,τι έγινε μετά, όχι.

Για έναν χρόνο φέρθηκα όπως θα φερόταν κάθε λογικός άνθρωπος.

Τον πένθησα.

Τον θυμόμουν.

Μου έλειπε.

Κάποιες φορές μιλούσα γι' αυτόν.

Τις περισσότερες φορές όχι.

Η ζωή, σαν υπομονετικός πιστωτής, ερχόταν κάθε πρωί να εισπράξει ό,τι της χρωστούσα.

Λογαριασμοί.

Δουλειά.

Οικογένεια.

Υποχρεώσεις.

Οι μέρες έγιναν εβδομάδες.

Οι εβδομάδες έγιναν μήνες.

Ύστερα κάτι άλλαξε.

Όχι ξαφνικά.

Όχι δραματικά.

Αθόρυβα.

Όπως εμφανίζεται η σκουριά στο σίδερο.

Όπως μπαίνει η αυγή σε ένα δωμάτιο.

Όπως ένας γιος ανακαλύπτει ότι ο χρόνος δούλεψε πάνω του χωρίς την άδειά του.

Άρχισα να πίνω ένα ποτήρι κρασί στο μεσημεριανό.

Το ίδιο έκανε κι ο πατέρας μου.

Απέκτησα μια εμμονή με τις καυτερές πιπεριές.

Ο πατέρας μου τις λάτρευε.

Εμφανίστηκε ένας επίμονος βήχας.

Ο ίδιος ενοχλητικός βήχας που εκείνος πέρασε χρόνια προσποιούμενος ότι δεν τον είχε.

Ύστερα ήρθαν τα αστεία.

Η ίδια ξερή ειρωνεία.

Ο ίδιος συγχρονισμός.

Η ίδια συνήθεια να χαμογελάς πριν πεις την ατάκα.

Ένα βράδυ έπιασα το είδωλό μου σε έναν καθρέφτη.

Για μια στιγμή γέλασα.

Ύστερα σταμάτησα.

Αναγνώρισα το πρόσωπο.

Αλλά δεν αναγνώρισα τον άντρα.

Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτό το συναίσθημα καλύτερα απ' ό,τι έτσι:

Έμοιαζα ακριβώς με τον εαυτό μου.

Κι όμως, κάποιος άλλος φαινόταν να στέκεται εκεί.

Εκείνη ήταν η αρχή.

Ή ίσως είχε αρχίσει πολύ νωρίτερα κι εγώ απλώς δεν το είχα προσέξει.

Την ίδια περίπου εποχή, συνέβη και κάτι άλλο.

Στις 9 Ιουνίου 2026 κάθισα μπροστά στον υπολογιστή μου για να ανανεώσω έναν παλιό ιστότοπο WordPress.

Αυτό ήταν το σχέδιο.

Μια απλή διαδικαστική εργασία.

Μία από εκείνες τις βαρετές δουλειές που κάνουν οι ενήλικες επειδή η πραγματικότητα επιμένει να υπάρχει.

Αντί γι' αυτό, αγόρασα ένα καινούργιο domain.

Gillettenarrative.com.

Επινόησα ένα όνομα.

Ύστερα άρχισα να χτίζω κάτι που κανείς δεν μου είχε ζητήσει να χτίσω.

Το παράξενο δεν ήταν η δουλειά.

Το παράξενο ήταν ο σκοπός.

Δεν προσπαθούσα να πουλήσω τίποτα.

Δεν ξεκινούσα κάποια επιχείρηση.

Δεν κυνηγούσα επενδυτές.

Δεν ζητούσα την επιδοκίμασία κανενός.

Τα χάριζα όλα δωρεάν.

Όσο πιο σκληρά δούλευα, τόσο λιγότερο λογικό γινόταν.

Δέκα ώρες τη μέρα.

Δώδεκα.

Δεκαπέντε.

Είκοσι.

Αν η εμμονή είχε γραφείο, εγώ είχα γίνει ο υπεύθυνος της νυχτερινής βάρδιας.

Παρ' όλα αυτά, συνέχισα.

Ύστερα η Bing έκανε κάτι απροσδόκητο.

Ένα από τα κείμενά μου εμφανίστηκε πρώτο σε μια αναζήτηση για τη Gillette.

Η οικογένειά μου το είπε τύχη.

Σύμπτωση.

Ατύχημα.

Συμφώνησα.

Λίγο πριν το δοκιμάσω.

Δημοσίευσα άλλο ένα έργο.

Συνέβη ξανά.

Ύστερα άλλο ένα.

Ξανά.

Στο τέλος, ακόμη κι η σύμπτωση άρχισε να απαιτεί μια εξήγηση.

Ο κουνιάδος μου ανησυχούσε για τους δικηγόρους.

Εγώ ανησυχούσα να καταλάβω τι συνέβαινε.

Πρόκειται για δύο πολύ διαφορετικές ανησυχίες.

Η μία φοβάται τις συνέπειες.

Η άλλη ψάχνει τις αιτίες.

Πάντα προτιμούσα τις αιτίες.

Όσο όμως κυνηγούσα απαντήσεις, το σώμα μου μπήκε στη συζήτηση.

Πρώτα ένας φλεγμονώδης αδένας.

Ύστερα ένα οδοντικό απόστημα.

Ύστερα πόνος στη μέση.

Ύστερα πόνος στα πόδια.

Το ένα σύμπτωμα μετά το άλλο.

Τίποτα καταστροφικό.

Τίποτα δραματικό.

Ίσα ίσα όσο χρειάζεται για να βάλει έναν άντρα σε προσοχή.

Μια μέρα, ενώ έψαχνα στο υπόγειο ένα παλιό ποντίκι υπολογιστή, βρήκα μια φωτογραφία της γιαγιάς μου.

Της μητέρας του πατέρα μου.

Δεν την έψαχνα.

Κι όμως, ήταν εκεί.

Περίμενε μέσα σε ένα ξεχασμένο κουτί.

Έβαλα τη φωτογραφία στο πορτοφόλι μου.

Όχι επειδή είχα κάποιο λόγο.

Επειδή δεν είχα κανέναν λόγο να μην το κάνω.

Αργότερα προσπάθησα να εξηγήσω κάποια από αυτά στη γυναίκα μου.

Με άκουσε προσεκτικά.

Ύστερα έκλεισε ραντεβού με έναν ψυχίατρο.

Το θεώρησα απολύτως λογική αντίδραση.

Η αλήθεια είναι ότι μάλλον το ίδιο θα έκανα κι εγώ.

Γιατί μέχρι τότε μια ερώτηση είχε αρχίσει να μου πάνει το μυαλό.

Μια επικίνδυνη ερώτηση.

Όχι επειδή είχε απάντηση.

Επειδή δεν είχε.

Τι ακριβώς επιζεί όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος;

Όχι νομικά.

Όχι βιολογικά.

Όχι θρησκευτικά.

Ανθρώπινα.

Μια φωνή;

Μια συνήθεια;

Μια ανάμνηση;

Μια χειρονομία;

Μια προτίμηση στο κρασί;

Ένα χαμόγελο;

Μπορεί ένας πατέρας να εξαφανιστεί και να μένει ακόμη παρών μέσα στην αρχιτεκτονική μιας άλλης ζωής;

Δεν ξέρω.

Ξέρω μόνο τι συνέβη.

Όσο περισσότερο έψαχνα τον πατέρα μου, τόσο λιγότερο τον έβρισκα στα νεκροταφεία.

Τόσο περισσότερο τον έβρισκα μέσα μου.

Στο τέλος τα σωματικά προβλήματα υποχώρησαν.

Σκόρδο.

Φασόλια.

Ρύζι.

Μεγάλοι περίπατοι.

Χρόνος.

Το σώμα συνήλθε.

Οι ερωτήσεις έμειναν.

Ένα απόγευμα βγήκα από το σπίτι με ένα δολάριο στην τσέπη.

Ένα δολάριο ήταν ό,τι είχε απομείνει από τα εβδομήντα με τα οποία λογάριαζα να βγάλω τον υπόλοιπο μήνα.

Ευτυχώς, το ντουλάπι μου ήταν πλουσιότερο από το πορτοφόλι μου.

Ρύζι.

Φασόλια.

Κρεμμύδια.

Σκόρδο.

Αρκετά για να κρατήσουν έναν άνθρωπο ζωντανό.

Όχι αρκετά για να εντυπωσιάσουν κανέναν.

Στον δρόμο συνάντησα δύο ηλικιωμένους άντρες.

Φτωχούς.

Αξιοπρεπείς.

Αόρατους, όπως συχνά γίνονται οι γέροι.

Δεν ζήτησαν χρήματα.

Δεν ζήτησαν βοήθεια.

Απλώς υπήρχαν.

Τους έδωσα το τελευταίο μου δολάριο.

«Μην το συζητάτε», είπα.

«Αν δεν μπορείτε να το ξοδέψετε, ίσως σας φέρει τύχη».

Γέλασαν.

Απομακρύνθηκα.

Μετά από λίγα μέτρα, ο ένας από αυτούς με φώναξε πίσω.

«Ε, καλέ μου άνθρωπε».

Γύρισα.

Χαμογέλασε.

Ύστερα είπε κάτι που δεν ξέχασα ποτέ.

«Ό,τι έχει βιωθεί μπορεί να ειπωθεί για έναν μόνο λόγο.

Επειδή συνέβη».

Ύστερα έφυγε.

Δεν τον ξαναείδα ποτέ.

Οι άνθρωποι συχνά ψάχνουν τον Θεό όταν η ζωή δυσκολεύει.

Εγώ σπάνια.

Όχι επειδή Τον απορρίπτω.

Επειδή ποτέ δεν ήμουν πολύ καλός στο ψάξιμο.

Προτιμώ να παρατηρώ.

Να κοιτάζω.

Να προσέχω.

Να κοιτάζω προσεκτικά τα πράγματα που οι περισσότεροι προσπερνούν.

Μια σύμπτωση.

Μια φωτογραφία.

Ένα χαμόγελο.

Έναν νεκρό πατέρα που εμφανίζεται μέσα στις συνήθειες του ζωντανού γιου του.

Ο πατέρας μου πέθανε.

Το ξέρω.

Η κηδεία το απέδειξε.

Το φέρετρο το απέδειξε.

Το νεκροταφείο το απέδειξε.

Αν όμως ο θάνατος τελείωσε τη ζωή του, δεν τελείωσε την παρουσία του.

Κι αν διαφωνείς, είναι απολύτως αποδεκτό.

Δεν σου ζητώ να με πιστέψεις.

Σου κάνω μόνο την ίδια ερώτηση που έκανα στον εαυτό μου.

Πέθανε.

Εξήγησέ το.

Ferdinando